

Foerk hadat üzen a városnak.

— Foerk Ernő levele. — Megtagadja a közgyűlés határozatának végrehajtását és főlegbezással fenyegetőzik. —

(Saját tudósítónktól.) Gaál Endre dr. tudvalevőleg a tanács megbízásából Budapestre utazott, hogy Foerk Ernővel közölje a közgyűlés határozatát s nyilatkozatot kérjen tőle, hajlandó-e a határozat értelmében Schulek tervei szerint tovább folytatni a fogadalmi templom építését. Tagadó válasz esetén ugyanis a város más úton gondoskodik a fogadalmi templomnak a Schulek-féle tervek szerint való fölépítéséről. Gaál Endrének Foerkkal folytatott budapesti tárgyalásairól legelőször Bokor Pál helyettes-polgármester tájékoztatta a közönséget. Stahl József városi építőmester, informálása alapján. A helyettes-polgármester nyilatkozata szerint — amint megírunk — Foerk hosszas kapacitálás után kijelentette Gaál Endrének, hogy a közgyűlés határozatát tudomásul veszi és Schulek tervei szerint hajlandó a templom építését tovább folytatni. Amikor Gaál Endre is visszaérkezett, ugyanezt a nyilatkozatot tette Foerkkal való tárgyalásairól, csupán annyit fűzött még hozzá, hogy Foerk úgy a saját tervei variánsait, mint Schulek terveit leteszi a bizottság elé, hogy válasszon, melyik szerint kívánja az egyes részletek kivételét.

Ezzel szemben Foerk Ernő az alábbi levelet intézte szombaton a város tanácsához:

Tekintetes Városi Tanács!

Tisztelettel jelentem, hogy a fogadalmi templom folytatólagos építéséhez szükséges

pallérterveket elkészítettem, azokat a helyi művezetőségi alkalmazottammal f. hó 15-ére leküldöm és mivel a kőfaragó munkák vállalkozója e hó végére szállítani fogja az első kőszállítmányt, a kőműves munkák vállalkozója pedig az építő állványok felállításával elkészül, semmi akadálya sincs annak, hogy az építő munkaprogram szerint e hó végével kezdetét vegye.

Ami Szeged város tisztelt közgyűlésének március 5-én templom tervei tárgyában hozott határozatát illeti, tisztelettel utalok arra, hogy az a határozat több okból kivihetetlen.

Szeged városnak, a fogadalmi templom tervezése és művezetése tárgyában 1913. február 10-én kötött szerződésében az 5. pont szerint: „Építettő szab. kir. város közönsége az ellenőrzést az általa kiküldött építési bizottság, valamint a mérnöki hivatala kebeléből kiküldött szakközege útján gyakorolja.” Ez a bizottság 1913. március 18-án tartott ülésében az általam készített és módosított terveket „teljes egészében” elfogadja és a módosításokhoz hozzájárult. Ezen, ily módon Szeged város részéről is elfogadott építési tervek alapján és az erről szóló jegyzőkönyv birtokában készítettem el az 1:20 léptékű részletterveket, ezen elfogadott tervek alapján adta meg Szeged város az építési engedélyt, ez alapon adta vállalatba a föld-, kőműves-, elhelyező stb. munkákat. Ezen tervek alapján készült a fogadalmi templom egész alap betontömbje és épült fel az altemplom egész falazata és az ezen tervek alapján készült és a bizottság által ismét elfogadott kőfaragó munka megrendelési tervek szerint lett kiírva és vállalatba adva a kőfaragó munkák első részlete, — azaz a kőpárkány betudásával az összes homlokzati kőmunka legnagyobb része és úgy a kőműves munkák vállalkozója, mint a kőfaragó-vállalkozó szerződésük alapján más cégekkel léptek kötelező jogviszonyba.

Világos tehát, hogy ezen tervek és szerződések az építés ellenőrzésével megbízott városi szerv tudtával, beleegyezésével és határozatával jöttek létre, tehát a város részéről csak nagy anyagi áldozatok árán volna megsemmisíthetők, pedig az elhamarkodott közgyűlési határozat szövegszerűtlen keresztlétele ezt involválja.

Mintán én mindenben kötött szerződésünk határozmányai szerint jártam el, mely szerződésnek 5. pontja csak arra kötelez, hogy a templom tervein „sem a főméretekben, sem a tömegekben változás ne eszközöltessék”, viszont jogomra teszi, hogy: „a művezető az előirányzott költség keretében a részletekben változtatásokat eszközölhet”, engem az említett határozat nem érint.

Ami Szeged város tisztelt közgyűlésének március 5-én templom tervei tárgyában hozott határozatát illeti, tisztelettel utalok arra, hogy az a határozat több okból kivihetetlen.

Szeged városnak, a fogadalmi templom tervezése és művezetése tárgyában 1913. február 10-én kötött szerződésében az 5. pont szerint: „Építettő szab. kir. város közönsége az ellenőrzést az általa kiküldött építési bizottság, valamint a mérnöki hivatala kebeléből kiküldött szakközege útján gyakorolja.” Ez a bizottság 1913. március 18-án tartott ülésében az általam készített és módosított terveket „teljes egészében” elfogadja és a módosításokhoz hozzájárult. Ezen, ily módon Szeged város részéről is elfogadott építési tervek alapján és az erről szóló jegyzőkönyv birtokában készítettem el az 1:20 léptékű részletterveket, ezen elfogadott tervek alapján adta meg Szeged város az építési engedélyt, ez alapon adta vállalatba a föld-, kőműves-, elhelyező stb. munkákat. Ezen tervek alapján készült a fogadalmi templom egész alap betontömbje és épült fel az altemplom egész falazata és az ezen tervek alapján készült és a bizottság által ismét elfogadott kőfaragó munka megrendelési tervek szerint lett kiírva és vállalatba adva a kőfaragó munkák első részlete, — azaz a kőpárkány betudásával az összes homlokzati kőmunka legnagyobb része és úgy a kőműves munkák vállalkozója, mint a kőfaragó-vállalkozó szerződésük alapján más cégekkel léptek kötelező jogviszonyba.

Világos tehát, hogy ezen tervek és szerződések az építés ellenőrzésével megbízott városi szerv tudtával, beleegyezésével és határozatával jöttek létre, tehát a város részéről csak nagy anyagi áldozatok árán volna megsemmisíthetők, pedig az elhamarkodott közgyűlési határozat szövegszerűtlen keresztlétele ezt involválja.

Mintán én mindenben kötött szerződésünk határozmányai szerint jártam el, mely szerződésnek 5. pontja csak arra kötelez, hogy a templom tervein „sem a főméretekben, sem a tömegekben változás ne eszközöltessék”, viszont jogomra teszi, hogy: „a művezető az előirányzott költség keretében a részletekben változtatásokat eszközölhet”, engem az említett határozat nem érint.

elég volt. Iván még azt sem vette észre, hogy a gyűrű már hiányzik az asszony ujjáról.

És ez így tartott egy fél évig.

Egy napon az asszony nagyon ideges volt. Iván jókedvűen tért haza, de Evelin egy szót sem szólt hozzá. Iván egykedvűen fogadta ezt a hidegséget, mert a gyűrű már egészen hozzászoktatta a maga mérsékléséhez.

Most azonban egyszerre csak az asszony fakadt ki:

— Mit néz rám? — kezdte magázni. —

Olyan savószerű, kifejezéstartan a szeme, mintha kettőig sem tudna olvasni.

— Mindenkinnek olyan szeme van, amilyen... — felelte nyugodtan Iván.

— De a magáéban — heveskedett Evelin — már annyi értelem sincs, mint a lajháréban.

— Milyen kedves ötleteid vannak! — mosolygott Iván és nem lehetett kihozni a sodrából.

— Fölálthatna már az utca sarkára vak koldusnak — gúnyolódott az asszony és mutatta az ujját, amelyen már rég nem volt ott a gyűrű.

— Nem is rossz ötlet — szólt rendületlenül a férj.

— Eddig azt hittem, hogy csak vak — szólt Evelin — de most már látom, hogy os-

toba is... Hetek óta nincs már az ujjamon a türkisz gyűrű. Már egy vakondok is észrevette volna, csak maga nem!

Iván meglepetten nézett a felesége kezére:

— Mit jelent ez?

— Mit jelent?!

Evelin arcát előntötte a pirosság:

— Azt jelenti, hogy gazember vagy!

És sirva fakadt:

— Azt jelenti, hogy már nem szeretsz...

... Már arra sem tartasz érdemesnek, hogy...

... goromba légy velem szemben.

— De kérlek...

— Menj már azzal az örökös, gyűlöletes nyugalmaddal. „De kérlek” mindig csak „de kérlek”... Utálatos vagy a gyűrűddel együtt.

Többet ezen a napon az asszonyból nem lehetett kicsikarni. Iván pedig egész nap törte a fejét rajta, hogy mi baja lehet az asszonynak.

Az ékszerész mosolyogva fogadta Ivánt:

— Meg tetszett kapni? — kérdezte.

— Mit? — kérdezte Iván.

— Mikor uraságod nálam volt, egy névjegyet tetszett kihullatni a tárcájából. Sokáig vártam kegyedet, de nem járt erre. A minap aztán felesége ő nagysága... itt

volt... átadtam neki.

Iván alig tudott kitalálni ajtón. Most már sejtette, hogy a felesége valamit csinált azzal a névjegygyel, de vajon mit?

Mire hazaért, már egy levél várta. Női kéz írásával:

„Tisztelt uram!

Végzetlenül sajnálom, hogy mindezideig nem szerencséltem meg látogatásával. Ez az oka annak, hogy még nem tudtam megadni az ön száz koronáját, amivel tartozom és amivel ön engem életem egy válságos pillanatában nemeslelkű dzsentlemén módjára kisegített. Ezek után egészen mást vártam volna öntől.

Nem is értem, hogy egy kifogástalan úriember, mint ön, hogyan bizhatja az ilyen kényes ügy elintézését — a feleségére. Neje ő nagysága fölkeresett engem és a világ legfölképzettebb módján dobta ide az én ártatlan gyűrűmet, amelynek ártatlanságát ön tudhatja leginkább.

Ez az eljárás, uram, nem vall dzsentleménre. Tisztelettel itt küldöm meg önnek a száz koronát. Nagyon fáj nekem, hogy köszönetembe korholást és haragot is kell ve-gyitenem.

Megfelelő tisztelettel:

K. U.-né,

Washington-utca 143.”

Vendéglőben

KÁVÉHÁZBAN

Fűszerkereskedésben

Csemegeüzletben

MINDENÜTT KÉRJEN HATÁROZOTTAN

SZT. ISTVÁN

Csak ez az eredeti, a valódi!!!

ÓVAKODJÉK

duplamalátasört. az UTÁNZATOKTÓL!!